

Arrest

nr. 216 512 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. WARLOP, die tevens de overige verzoekende partijen vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zij stellen dat hun (schoon)broer en verzoeker zelf intussen veroordeeld zijn in de zaak tegen hun (schoon)broer aangaande de moord op de universitaire campus op 10 oktober 2015, en dat de crimineel bij wie verzoeker als politieagent begin 2015 drugs had gevonden, A. L., intussen tot een gevangenisstraf is veroordeeld voor o.a. druggerelateerde misdrijven. Bijkomend verklaren zij dat verzoekster zes maanden geleden haar hoofddoek heeft afgezworen. Kort daarop kwam ze haar broer A. O. J. K. die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België voor motieven die geheel losstaan van hun eigen asielmotieven, tegen in Antwerpen. Hij negeerde haar begroeting en ging weg. Een week later vernam verzoekster per telefoon van haar zus Z. in Irak dat haar broer de familie in Irak had ingelicht dat verzoekster de hoofddoek heeft afgezworen. Haar zus meldde verzoekster dat de familie hierover erg boos was op haar en dat zij de intentie hadden verklaard verzoekster te vermoorden zodra ze terug zou zijn in Irak.

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 8 september 2017 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: een politiedossier van 10.10.2015 inzake het moordonderzoek tegen hun (schoon)broer, een attest van de sheikh van verzoekers stam Al-Timimi, een attest van de civiele veiligheid aangaande de brand in hun woning, een politiedocument aangaande de beschrijving van de plaats waar hun zoon H. werd aangereden, een overlijdensattest voor hun zoon H., een dreigbrief van de militie Asaab Ahl Al-Haq, een klacht bij de politie van 04.06.2015 aangaande de aanrijding van hun zoon H., een politie-PV aangaande deze aanrijding, een arrestatiebevel tegen L. H. L. al-H., een gerechtelijke convocatie van 04.06.2015 voor verzoeker als klager i.v.m. de aanrijding van hun zoon, een krant, twee enveloppen van een exprespostorderbedrijf, en een psychologisch attest van 16.04.2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Een algemene verwijzing naar verzoeker zijn bijzondere profiel als politieagent, en naar artikels en rapporten omtrent o.a. de situatie van vrouwen in Irak, volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2018, volharden verzoekende partijen in de middelen van hun verzoekschrift. Verzoekende partijen stellen dat de problemen in Irak nog altijd actueel zijn en verzoekers zus intussen gevlucht is naar Turkije. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij hier 3 jaar zijn en dat de familie zeer ernstige psychologische problemen kent, vooral hun zoon die getuige geweest is van het overlijden van zijn broertje in Irak.

Verzoekende partijen sturen op 17 januari bij aangetekend schrijven een psychologisch attest van 16 april (werd ook bij het verzoek om internationale bescherming ingediend) en een bewijs van verblijf in Turkije van verzoekers zijn zus.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 november 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperken zich immers hoofdzakelijk tot het volharden in de middelen van hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. Het loutere gegeven dat verzoekers zus in Turkije verblijft, is *in casu* irrelevant daar dit geen ander licht vermag te werpen op de gedane vaststellingen in het kader van verzoekende partijen hun verzoek.

Waar verzoekende partijen wijzen op hun psychische problemen, verwijst de Raad naar hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande in hoofde van verzoeker werd gemotiveerd: *“Voor wat betreft de door uw echtgenote gedane verwijzing naar haar psychologische toestand moet ook worden gekeken naar het psychologisch attest dat zij neerlegde in het kader van haar persoonlijk onderhoud met het CGVS op 24.07.2018. In dat attest wordt enerzijds voor uw echtgenote melding gemaakt van eerdere psychiatrische hulp om het overlijden van jullie zoon H.(...) te verwerken. Voorts wordt gewezen op gevoelens van verdriet en woede. Wat betreft jullie zoon M.(...) wordt aangegeven dat hij kenmerken van posttraumatische stress vertoont gezien het feit dat hij getuige was van de aanrijding van zijn broer H.(...). Het CGVS brengt begrip op voor de psychologische moeilijkheden die uw gezin ervaart, en waarvan melding wordt gemaakt in voornoemd attest. Echter moet het CGVS er eveneens op wijzen dat in dit attest op geen enkele wijze wordt melding gemaakt van enige belemmerde geheugencapaciteit in hoofde van uw echtgenote, of een gereduceerde vermogen in haar hoofde om op gedetailleerde en coherente wijze verklaringen af te leggen aangaande jullie asielmotieven. Bijgevolg is het neergelegde psychologische attest niet van aard dat het deze of voorgaande incoherenties en vaagheden vermag te verklaren of weerleggen. Bovendien blijkt uit de overige verklaringen van uw echtgenote dat zij wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op zelfstandige wijze en*

concreet naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren. Tenslotte zij met betrekking tot voornoemd psychologisch attest nog opgemerkt dat het attest ook in kort bestek het relaas doet van de door uw echtgenote en u in het kader van jullie eerste asielaanvraag verklaarde asielproblemen. Uit voornoemd attest blijkt duidelijk dat deze verwijzing gebaseerd is op de verklaringen van uw echtgenote ter zake in de loop van twee consultaties dd. 05.03.2018 en 16.04.2018. Welnu, medische verslagen en attesten zoals voornoemd psychologisch attest kunnen weliswaar een bepaalde diagnose stellen, maar kunnen geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts of psycholoog kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit jullie asielaanvraag. Het louter neerschrijven van deze feiten door de psycholoog in kwestie, gebaseerd op de persoonlijke verklaringen van uw echtgenote, vormt dan ook geen objectief bewijs van wat jullie zouden meegemaakt hebben.”

De ter terechtzitting neergelegde medische attesten van 9 januari 2019 waarin geattesteerd wordt dat verzoeker kampt met een posttraumatische stressstoornis en verzoekster met een depressie, en waarin tevens een opsomming wordt gegeven van hun klachten, vermag geen ander licht te werpen op voorgaande. Eenzelfde conclusie dringt zich op bij de aanvullende nota gemaakte opmerking dat hun oudste zoon M. psychische problemen kent. Ofschoon begrip kan opgebracht worden voor de psychologische moeilijkheden die verzoekende partijen en hun gezin ervaren, zijn deze attesten niet van aard dat het de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties en vaagheden kunnen verklaren of weerleggen. Evenmin vormen dergelijke attesten een sluitend bewijs voor de aangehaalde feiten uit hun vluchtrelaas.

Voor zover verzoekende partijen hun psychische gezondheid en die van hun oudste zoon aanmerken als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die verzoekende partijen hebben neergelegd, niet blijkt dat zij zich in een dermate psychische gesteldheid bevinden waardoor zij en hun gezin in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS